

HET SPITSMUIZENHUIS 2025

DOOR DANI VAN DOORN

Hoofdstuk 1. Wie past er bij mij? En bij wie pas ik?

Diep onder de grond in de Van Renesseweg,
ligt het holletje van de familie Spitsmuis.

Daar wonen papa en mama Spitsmuis met hun zes muizenkinderen.

Ze groeien zo hard dat het hol elke dag een beetje kleiner lijkt.

Op een ochtend zegt papa Spitsmuis:

‘Geelneus, jij bent de oudste. En ook de grootste.

Het wordt tijd dat jij je eigen nestje gaat maken.’

Geelneus laat zijn snorharen hangen. ‘Helemaal... alleen?’ vraagt hij sip.

‘Ja,’ zegt papa. ‘En misschien is het ook tijd om een muizenmeisje
te vragen of ze bij je wil wonen.’

‘O gunst...’ mompelt Geelneus. Dat durft hij vast niet.

Muizenmeisjes vinden hem vaak een beetje vreemd.

Maar papa heeft gelijk. Hij past niet meer in het nest.

Dus zegt Geelneus dapper iedereen gedag.

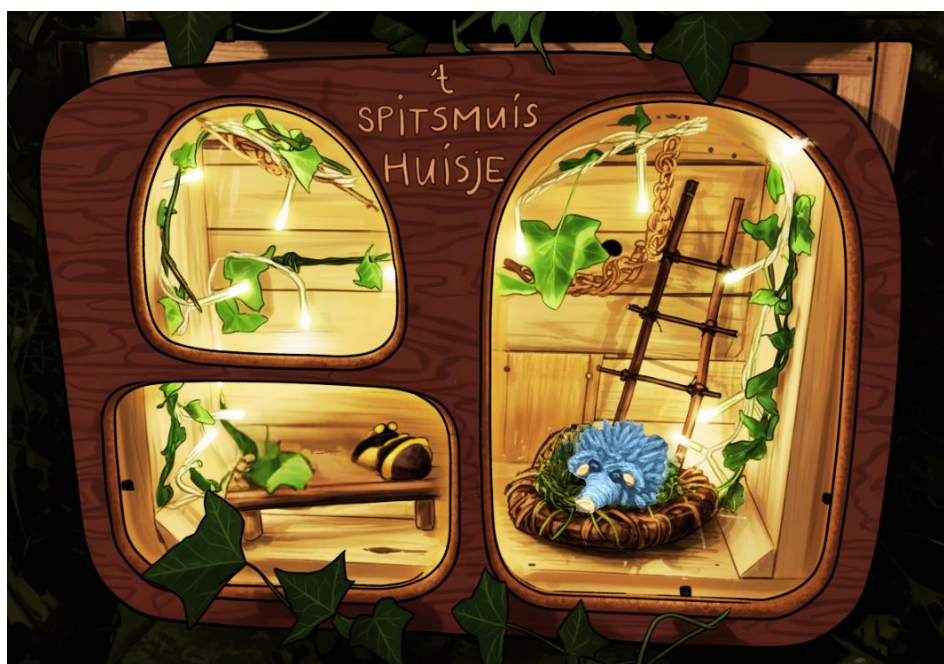
Zijn broertjes en zusjes zwaaien hem na terwijl hij de straat opgaat.

Hij loopt langs voortuinen en kijkt goed om zich heen.
Een tuintje vol stenen vindt hij maar niks.
Daar kan toch niemand een warm nestje maken?
Dan ziet hij een tuin die heerlijk rommelig is.
Met hoog gras, bladeren en een grote struik.
'Hier!' piept Geelneus blij.

Onder de struik staat een houten kistje.
Precies goed. Perfect zelfs, want er zit een achterdeurtje in.
Hij sleept takjes aan, plukt mos en verzamelt zacht gras.
Met zijn kleine pootjes vlecht hij een fijn bedje.
'Zo,' zucht hij tevreden. 'Tijd om te slapen.'
Maar als hij gaat liggen, rilt hij. Wat is het koud... en stil.
Hij kruipt steeds dieper in het mos.
Geelneus denkt aan zijn broertjes en zusjes.
En hij voelt zich heel alleen.
Was er hier nog maar een andere muis, denkt hij.
Iemand om tegenaan te kruipen. Dat zou zo lekker warm zijn...
Misschien wel een lief muizenmeisje. Met kleine oortjes.
En niet zo'n gekke lange snuit als ik.

Hoofdstuk 2. Een lief muizenmeisje

Als Geelneus wakker wordt denkt hij meteen aan zijn oom Geelmuis.

Want die is vandaag jarig!

Geelneus is naar hem genoemd, dus hij moet hem gaan feliciteren.

Misschien zijn er ook lekkere hapjes.

Dan hoeft hij vandaag niet naar eten te zoeken.

En wie weet... is er wel een lief muizenmeisje op bezoek.

Maar het feestje is niet zo leuk als Geelneus had gehoopt.

De ander muizen lachen om zijn grote gele neus.

En om zijn flaporen. Alsof hij die zelf heeft uitgekozen!

Hij is toch gewoon zo geboren?

Als de zon bijna ondergaat, loopt Geelneus weer naar huis.

‘Stom feestje,’ bromt hij verdrietig. Onderweg denkt hij aan zijn ouders.

Mama heeft ook een grote neus. Daarmee kan ze alles ruiken.

Papa heeft grote oren. Daarmee kan hij alles horen.

Ineens blijft Geelneus staan.

Wat is dat geluid? Het klinkt als zacht gehuil...

Voorzichtig loopt hij verder.

Onder een hoopje bladeren zit een muizenmeisje.

Ze heeft een roze neus en natte oogjes.

‘Dag,’ zegt Geelneus zacht.

Het muizenmeisje kijkt op. ‘Jij hebt net zo’n grote neus als ik,’ zegt ze.

Geelneus glimlacht een beetje. ‘Nee hoor, die van mij is veel groter.’

‘En zulke mooie grote oren,’ zegt ze.

‘Dank je,’ antwoordt Geelneus verbaasd.

Dat heeft nog nooit iemand tegen hem gezegd.

Hij voelt zich ineens warm worden vanbinnen.

‘Ik heet Geelneus. En jij?’

‘Ik heet Roze.’

‘Wat een mooie naam,’ zegt Geelneus. ‘Waarom huil je?’

Roze snikt. 'Ik moet van mama een eigen huisje zoeken.
Er komt een nieuw nestje aan en dan is er geen plek meer voor mij.
Er kwamen wel muizenmannen met me kennismaken, maar ze verstaan mij niet.
Ik heb een heel zacht, hoog piepstemmetje. Ik kan gewoon niet anders praten.
Hoe kan het dat jij mij wél verstaat?'
Geelneus denkt even na. 'Misschien door mijn extra grote oren?'
Roze glimlacht. 'Ik vind je oren prachtig.'
Geelneus bloost. Dit is een heel lief muizenmeisje.
En die roze neus is gewoon schattig.
'Zeg,' begint hij. 'Ik heb al een huisje. Het is net nieuw.
Er moet nog veel gebeuren, maar ik heb een lekker bedje.
Wil je gezellig bij me komen wonen?'
Roze kijkt hem met grote ogen aan. 'Wil je dat echt?'
'Ja,' zegt Geelneus.
'Ik denk dat we goed bij elkaar passen. En ik vind je leuk.'
'Ik jou ook,' zegt Roze. 'Maar ik wil eerst je huisje zien.'
'Het is hier vlakbij,' Geelneus wijst met zijn pootje.
Samen ritselen ze door de klimop. Al gauw staan ze voor het houten kistje.
'O, wat bijzonder,' zucht Roze. 'Zoiets moois.'
Door het kleine deurtje gaan ze naar binnen.
'Ooh,' fluistert Roze nog steeds ademloos. 'Wat een groot huis!
En wat een knus bed. Mag ik er al in gaan liggen? Ik ben zo moe.'
'Natuurlijk,' zegt Geelneus. 'Ik kom zo bij je. Het is groot genoeg voor twee.'
Roze dommelt al als Geelneus het nestje in kruipt.

Voorzichtig legt hij een pootje op haar rug. Ze slaapt rustig verder.
Langzaam kruipt hij tegen haar aan. Ja... zo is het heerlijk warm.
Nu is Geelneus niet meer alleen.

Hoofdstuk 3 Samen in huis

De volgende dag kijkt Geelneus toe hoe Roze spullen naar binnen sleept.

Ze is druk in de weer. Met takjes en stengels vlecht ze een mandje.

Net zoals Geelneus het bed heeft gevlochten.

In het mandje legt ze besjes en kastanjes.

‘Zeg, Roze,’ begint Geelneus. ‘Wij spitmuizen eten toch insecten?’

Waarom breng je dan al die vruchtjes mee?’

Roze lacht. ‘Omdat ik ze lekker vind. ‘Die kriebelbeestjes hoef ik niet.

Ik eet soms de achterkant van een worm.

Dan kan de worm gewoon verder leven. En besjes vind ik heerlijk.’

Geelneus bekijkt haar eens goed. Ze ziet er gezond uit.

Mama zegt ook altijd dat wormen goed voor je zijn. Net als tamme kastanjes.

Zelf vindt Geelneus kastanjes nogal vies smaken.

‘Geelneusje...’ zegt Roze dan.

Geelneus bloost. *Geelneusje*. Dat klinkt lief.

‘Mag ik je iets vragen?’ zegt Roze.

‘Wat is dat netje van bloemstengels dat boven in je huisje hangt?’

‘Ons huisje,’ verbetert Geelneus trots. ‘Daar kun je in klimmen.

Je kunt er ook in liggen of erin schommelen.

En kijk, je kunt er zelfs onder aan gaan hangen met je pootjes,
en dan van de ene kant naar de andere klauteren.’

Hij doet het voor. Je moet er wel een beetje sterk voor zijn.

‘Wat knap,’ fluistert Roze. ‘Dat kan ik vast niet. Wil jij me dat leren?’

‘Natuurlijk,’ zegt Geelneus. ‘Op een dag dat we niet zo druk zijn met ons huis.

Nu ga ik eerst een bezem maken.

Het wordt hier zo rommelig met al die blaadjes. Dan kun jij lekker vegen.’

Als de bezem klaar is en tegen de muur staat, kijkt Roze hem bewonderend aan.

‘Wat ben je toch knap, Geelneusje.’

Na het eten vraagt Geelneus verlegen:

‘Roze... zullen we weer gezellig in ons nestje gaan liggen?’

Je bent zo lekker warm.’

‘Jij ook,’ zegt Roze. Ze wipt het bedje al in. ‘Je heb een heerlijk nest gemaakt.’

Geelneus kruipt tegen haar aan.

Al gauw hoor je alleen maar zacht muizengesnurk.

Hoofdstuk 4. Een logé

De herfstwind waait door de Van Renesseweg.

De bomen worden steeds kaler. Overal liggen blaadjes op de grond.

Voor Geelneus en Roze is het nu lastiger om eten te vinden.

Ze moeten goed zoeken tussen al die bladeren.

Roze blijft wroeten in de grond, op zoek naar een worm.

Geelneus loopt alvast een stukje verder. Dan hoort hij ineens een gil.

Gauw draait zich om en rent terug. 'Roze!'

Maar Roze staat stokstijf stil en staart naar een struik.

'Daar,' fluistert ze. 'Daar zit iets. Iets groots. En het beweegt.'

Geelneus loopt voorzichtig dichterbij. Dan grinnikte hij.

'Het is maar een vogeltje.'

'Hij is wel groter dan wij, maar hij is niet gevaarlijk.'

Roze kruipt toch snel achter Geelneus' rug.

'Wat doet u daar, meneer vogel?' vraagt ze.

'Ik heb mijn vleugel bezeerd,' antwoordt de vogel somber.

'Ik kan niet meer vliegen. Straks ziet een kat me.'

Of een roofvogel. Dan is het voorbij met mij.'

Daarom blijf ik maar stil zitten.'

Roze kijkt hem over Geelneus schouder bezorgd aan.

'Maar hoe moet u dan eten zoeken?'

De vogel zucht. 'Dat heb ik geprobeerd.'

Maar het lukt niet. Mijn maag is helemaal leeg.'

Roze vindt de vogel erg zielig. Daarom zegt ze:

‘Wij hebben thuis nog kastanjes en besjes.’

‘En we hebben ook nog plaats in ons huisje,’ voegt Geelneus eraan toe.

‘Je kunt bij ons wonen tot je beter bent.’

‘Ja, dat is een goed idee!’ roept Roze blij. ‘Kom maar mee.

Dan breng ik u naar ons huisje.

Geelneus, wil jij nog wat eten zoeken? Ik heb net al een dikke worm gehad.

Nou ja... de achterkant dan.’

De vogel tijlp-lacht. ‘De voorkant is lekkerder.’

‘O,’ zegt Roze. ‘Dat wist ik niet. Maar ik wil hem niet doodmaken.

Hoe heet u eigenlijk?’ vraagt ze dan.

‘Ik heet Robin Roodborst,’ antwoordt de vogel trots.

‘Wat een mooie naam,’ zegt Roze dromerig. ‘Het rolt zo van je tong.

Ik ben Roze Spitsmuis. En Geelneusje is mijn mannetje.’

Samen komen ze bij het houten kistje aan.

‘Kun je wel door dat deurtje?’ vraagt Roze.

‘Dat lukt wel,’ zegt Robin. ‘Veren zijn heel licht en zacht.

Ik duw me er gewoon doorheen.’

Eenmaal binnen kruipt Robin in het nestje.

‘Dit doet me denken aan vroeger,’ zucht hij.

‘Toen ik klein was en mama me eten bracht. Dat was een fijne tijd.’

Roze legt kastanjes en besjes voor hem neer.

Robin eet bijna alles op. Hij laat maar één besje voor Roze over.

Als Geelneus later binnenkomt, is zijn buikje ook volgegeten.

Met z’n drietjes kruipen ze in het nest.

Het is een beetje krap voor de muizen.

Maar het is heerlijk warm en knus, terwijl buiten de herfstwind blaast.

Hoofdstuk 5. Het huis wordt te klein.

Robin Roodborst heeft het fijn in het Spitsmuizenhuisje.

Hij zit de hele dag in het warme nest naar buiten te kijken.

Alles wat Roze en Geelneus naar binnen dragen, eet hij op.

Besjes, zaadjes, kastanjes, alles.

Robin wordt steeds dikker en dikker.

In het nest is geen plaats meer voor Roze en Geelneus.

Ze moeten boven in het hangnet slapen. Dat is koud en hard.

Na een paar dagen zegt Roze zachtjes tegen Geelneus:

‘Iedere keer als ik besjes meeneem om te drogen, eet Robin ze op.

Ik heb de hele dag honger. En ons huisje lijkt wel te klein te worden.’

Geelneus knikt ernstig. ‘Ik denk dat Robin verwend is.

Hij doet alsof hij hier de baas is, in plaats van onze gast.’

Rozes ogen worden groot. ‘Ja, dát is het!’ ‘Ik denk dat hij moet vertrekken.

Zijn vleugel is vast alweer beter.’

‘Ja,’ bromt Geelneus. ‘Hij fladdert er alweer mee.’

Stiekem, als wij niet kijken.'

'Echt waar?' Roze slaat haar pootje voor haar mond.

'Wil jij zeggen dat hij moet gaan? Ik durf niet.'

'Natuurlijk,' zegt Geelneus. 'Ik ben de man hier in huis.'

Roze giechelt. Ja, dat is zo. En zij het vrouwtje.

Geelneus gaat voor Robin staan. Hij maakt zich breder.

'Beste Robin,' begint hij.

'ik denk dat het tijd is dat je naar je eigen nest gaat.'

Robin kijkt somber. 'Ik heb geen nestje meer,' zucht hij.

'Een raaf heeft het kapotgemaakt.'

Geelneus aarzelt. Is dit waar? Raven zijn heel zeldzaam in Nederland.

Hij kijkt naar Roze. Ze knikt Geelneus bemoedigend toe.

Opnieuw haalt hij diep adem. 'Hoe dan ook, wij wonen hier.

En met jou erbij wordt het te klein. En je eet al Rozes besjes op.'

'Is dat zo erg?' vraagt Robin. 'Anders verdrogen ze maar.'

'Maar dat vind ik juist lekker,' piept Roze. 'Dan smaken ze zoeter.'

Robin staart haar aan. 'O... Moet ik dan helemaal alleen gaan wonen?'

Hij gebruikt zijn zieligste stem.

'En waar vind ik ooit zo'n veilig en fijn nest als dit?'

Geelneus zucht. 'We helpen je er wel een te maken.
De meeste vogels doen dat zelf. Dat kunnen ze prima.'
'Ik niet,' zegt Robin. 'Mama deed altijd alles voor mij.'
'Nou,' zegt Roze ineens flink, 'dan gaan wij het je leren!'
Ze gelooft er niets meer van dat Robin het niet kan.
Hij is gewoon lui. 'Kom maar mee naar buiten,' zegt ze.
Maar hoe Robin ook duwt en perst.
Zijn bolle lijf past niet meer door het deurgat.
'Tja,' zegt Geelneus. 'Dan moet je maar een paar dagen niet eten.'
Robin barst in huilen uit. 'Wat vreselijk! Dagenlang niet eten!
O, wat ben ik zielig!'
Geelneus en Roze kijken elkaar aan en barsten in lachen uit.
'Wat ben ik zie-ielig!' roept Geelneus ook.
'Oow-oow-oow!' Roze schatert zo hard dat ze buikpijn krijgt.
Robin is gestopt met huilen. Boos kijkt hij van Roze naar Geelneus.
'Wacht maar tot jullie dagenlang niet kunnen eten!'
'Daar lachen we niet om, Robin,' zegt Roze.
Ze veegt haar lachtranen weg. 'We lachen omdat je je zo aanstelt.'
'Zo,' bromt Robin. 'Dan zeg ik wel niets meer.' Hij draait zich om.
Boos kijkt hij naar buiten. En dat houdt hij vol tot ze gaan slapen.
Het wordt stil in het muizenhuis, maar niet echt knus.

Hoofdstuk 6. Het wordt weer gezellig.

Roze is niet tevreden met de sfeer in het spitsmuizenhuis.

‘Robin en Geelneus, we gaan weer gewoon doen tegen elkaar.

Sorry dat ik je heb uitgelachen, Robin.’ Ze kijkt naar Geelneus.

Hij buigt zijn kopje en fluistert ook: ‘Sorry, Robin.’

Robin knikt en zegt dan:

‘Sorry dat ik je bessen en kastanjes heb opgegeten, Roze.

En sorry dat jullie niet meer in je bed passen, Geelneus.’

Daarna glimlachen ze allemaal.

‘Dat voelt veel beter, hè jongens?’ zei Roze.

Ze slaat haar pootje in elkaar. ‘Ik ga besjes halen om het te vieren.’

‘Maar ik mag toch niets eten?’ pruilt Robin.

‘O, maar van verse besjes word je niet dik,’ zegt Roze.

Vrolijk wipt ze het deurtje uit, op zoek naar eten.

Robin zucht eens. ‘Kan ik ook wat doen?’

Geelneus denkt na. ‘Ik zal je leren om een muizennestje te maken.

Roze en ik hebben het koud boven in het hangnet.’

‘Ik hoop dat het me lukt.’ Robin kijkt heel zorgelijk.

‘Je bent een vogel, dat kan je vast wel.’

Geelneus sleept wat mos en gras naar binnen.

Samen maken ze een soort nestje voor in het net.

Zo mooi als het eerste nest is het niet, maar het houdt hen warm.

Daarna komt Roze thuis met een lading besjes.

‘Ik heb een verrassing!’ roept ze en verdwijnt meteen weer.

Even later sleept ze een klein kerstboompje het huis in.

‘Kijk eens, eerlijk gevonden. Mensen gooien van alles weg.’

Geelneus twijfelt nog. ‘Ik houd niet van tweedehands spullen.’

‘Wacht maar,’ zegt Roze en doet de lichtjes aan.

‘O, wat mooi!’ roepen Robin en Geelneus tegelijk.

Met Roze en Geelneus in een warm nestje en een

verlichte kerstboom is het weer gezellig in het muizenhuis.

Eigenlijk had ik moeten vegen, denkt Geelneus.

Maar hij zegt lekker niets. Dat kan morgen ook nog.

